

1. kapitola

Kdysi před dávnými časy žila v zemi na druhé straně světa krásná a moudrá královna. Jmenovala se Tmavovláska...

Z POHÁDKY *O KRÁLOVNĚ TMAVOVLÁSCE*

LONDÝN, ANGLIE
ŘÍJEN 1737

Vévodská dcerka se v životě naučí velice brzy správnou etiketu týkající se téměř všeho: na čem se servírují pečeni skřivani, kdy vzít na vědomí poněkud pochybnou ovdovělou hraběnkou a kdy se jí rychle zbavit, co si vzít na sebe při projížďce na člunu po Temži a jak odrazit opilecké pokusy hraběte s nepatrným majetkem na následném pikniku.

Znám správné chování téměř za všech okolností, pomyslíla si nevesele lady Hero Battenová, kromě toho, jak oslovit muže, který se právě vášnivě miluje s vdanou ženou někoho jiného.

„Ehm,“ zkusila říct, zatímco upřeně hleděla na ozdobné sádrové hrušky na stropě.

Zdálo se, že ti dva na pohovce ji neslyšeli. Vlastně ta dáma vydala několik hlasitých zvířecích výkřiků

ků zpoza sukni svých hrozných, fialovohnědě pruho-
vaných šatů, které měla přehozené přes obličej.

Hero vzdychla. Nacházeli se v matně osvětleném sa-
lonu vedle knihovny v Mandeville House a ona lito-
vala, že si vybrala zrovna tento pokoj, aby si upevnila
punčochy. Kdyby si zvolila modrý orientální pokoj, už
by měla punčochu narovnanou a byla by zpátky v ple-
sovém sále – daleko od této trapné situace.

Opatrně sjela zrakem dolů. Gentleman v anonymní
bílé paruce si sundal vyšívaný saténový kabát a s vy-
hrnutými rukávy košile a v krásné smaragdové ves-
tě se pohyboval vleže na dámě. Kalhoty i spodky měl
stažené, aby mu umožnily jeho snažení, takže na ni
občas vykouklo jeho svalnaté pozadí.

Bohužel ji ten pohled přímo hypnotizoval. Ať byl
ten muž kdokoli, jeho tělesné proporce byly... úchvat-
né.

Hero od něj odtrhla zrak a pohlédla toužebně
ke dveřím. Určitě by jí málokdo vyčítal, kdyby se oto-
čila a po špičkách vycouvala z pokoje ven. A přesně to
by udělala, kdyby před chvílí nepotkala na chod-
bě lorda Pimbrokea. Protože když na to přišlo, Hero
už ty hrozně fialovohnědé šaty předtím viděla – na *la-
dy* Pimbrokeové. Přestože se Hero vůbec nelíbila před-
stava, že se ztrapní, její pocity musely jít stranou před
možností souboje a možností následného zranění či
smrti dvou gentlemanů.

Když Hero došla k tomuto závěru, přikývla, sun-
dala si jednu náušnici a zapíchla ji do pánova pozadí.
Vždycky byla na sebe hrdá, že si dovedla poradit – ne
že by to příliš používala v každodenním životě – a po-
těšilo ji, když zaslechla mužův výkřik.

Zaklel a otočil se. Pohlédl na ni přes rameno těma
nejkrásnějšíma světle zelenýma očima, které kdy vidě-